

Răspuns la broșura ecumenistă a Patriarhiei Române despre *Sfântul și Marele Sinod din Creta*

Acum vreo două luni, aflând că în Arhiepiscopia Buzăului a avut loc o întâlnire în care s-a discutat despre broșura editată de noi (*40 de argumente că adunarea cretană nu a fost în duhul Sfinților Părinți*), am dat telefon pr. consilier Ionuț Șolea și am încercat să port un dialog cu el. La un moment dat l-am întrebat dacă se preconizează vreun răspuns din partea ecumeniștilor la această broșură. El mi-a răspuns că *nu se coboară nici Patriarhia, nici vreo altă eparhie la a comenta o biată broșură*.

Iată că după câteva luni de tăcere – desigur, nu una vinovată – apare această broșură (în 2 august 2017), care seamănă mult cu cea editată de noi (pr. Claudiu, fratele Cristian și subsemnatul), cu diferența că aceasta, cea oficială, este axată pe meandrele gândirii ecumeniste, adică este fără cap și coadă, în duhul minciunii și al manipularii, al abordării subiectului după cum îi place fiecăruia și cu expresii de râd în hohote și copiii din leagăn.

Iată rezultatul muncii de luni de zile și o primă analiză, câtă vreme e *pâinea caldă*:

1. Autorii au uitat să spună cu a cui înaltă binecuvântare apare această lucrare. Se menționează la finalul *Cuvântului înainte* că autorul acestuia este *Cancelaria Sfântului Sinod* și atât. În rest, cine sunt teologii *de marcă*, desigur ecumenistă, care au trudit la ea... pauză. Felicităm pe această cale și pe femeia de serviciu de la *Cancelarie*, a ajuns între teologii recunoscuți oficiali în Patriarhia Română.

Menționez că nu am nici un dubiu că citatele folosite de ecumeniștii patriarhali sunt alese cu grijă. Lucrarea a fost *coaptă* îndeajuns. Important este să vedem dacă a ieșit cozonac sau doar *poale-n brâu*.

2. Analiza *Cuvântului înainte*:

- **Pagina 3: paragraful 1** – dacă până acum se vorbea de *Sfântul și Marele Sinod al Bisericii Ortodoxe*, acum, din primul alineat, ni se induce ideea de *Biserici Ortodoxe*, probabil ca să fie mai ușor de acceptat mai încolo că există, normal, nu-i așa, și niscaiva *biserici eterodoxe*. Nu sunt multe, doar vreo câteva sute, iar majoritatea o hulesc, de exemplu, pe Maica Domnului, ca la ușa cortului. Dar asta nu contează, căci ecumenismul vrea unire!

- **Pagina 3: paragraful 2** – *nu a formulat dogme sau canoane noi...* **Răspuns:** le-a batjocorit pe cele vechi, ar fi fost culmea să mai facă și altele noi, devreme ce nici nu a fost sinod, ci o adunare de viitori papi în ortodoxie.

Ex: a batjocorit dogma despre Biserica Cea Una, căci acceptă alături de ea și pe toți ereticii din istorie, cu toate că se spune sus și tare că nu face așa ceva; nu a condamnat nici o erezie, a declanșat sistemul de prigonire a ortodocșilor, realități pe care le trăim deja, nu mai trebuie să ne gândim la ele teoretic. Alte amănunte, mai jos.

- **Pagina 4: penultimul paragraf** – aflăm că totuși e făcută cu binecuvântare. Deci trebuie concediat tehnoredactorul care a uitat să specifice acest lucru și pe prima pagină.

- **Pagina 4: paragraful de jos** – acuzația că opozații cretanilor scot texte din context. **Răspuns:** textele adunării din Creta au fost create cu multă migală dinainte, vreme de ani de zile, iar specific lor, așa cum afirma pr. prof. Teodor Zisis, este că *fiecare găsește în ele ce dorește*. Textele au multă ortodoxie, însă și erezie disimulată cu multă grijă, pentru a susține scopului acestei adunări: surparea din interior a Ortodoxiei.

Urmează partea de întrebări:

Răspuns la întrebarea 1: orice Sinod din istoria Bisericii începea prin recunoașterea Sinoadelor dinainte, prin reînnoirea anthemelor asupra ereticilor și lucrările lui se concentrau pe condamnarea uneia sau mai multor erezii. De fapt, conform documentelor din Creta, Biserica-Mireasa lui Hristos este batjocorită și pusă la același nivel cu toate ereziile. Toată jertfa Mucenicilor și lucrarea teologică a Sfinților Părinți este batjocorită. În Creta s-a dorit crearea unei *noi biserici*, cea ecumenistă, care să pară că este ortodoxă, dar de fapt să fie antihristică.

Răspuns la întrebarea 2: forma de conducere a Bisericii este sinodală, însă nu sinodul, ci poporul este apărătorul și garantul credinței ortodoxe (vezi *Enciclica Patriarhilor Răsăriteni de la 1848*). Dacă doar sinodul avea valoare în Biserică, ce se întâmpla cu ea după Sinodul de la Ferrara-Florența? Acolo toți episcopii au trădat, la fel ca acum, toți reprezentanții Patriarhiei Române, însă Biserica a continuat să existe prin Sfântul Marcu Eugenicul, **un episcop cât un sinod, iar în rest doar apostafi**. Însă atunci unii s-au pocăit. Acum?

Pagina 8: paragraful al doilea – se vorbește de canonul 37 apostolic. De ce nu s-a întrunit, măcar acum, un Sinod care să condamne pe toți ereticii – măcar pe iehoviști, penticostali, bapțiști, mormoni etc – ca să îi numesc pe cei mai noi (desigur ei sunt roadele papismului și protestantismului eretic)? Nu, ci Biserica *i-a primit* pe toți, dându-le *diplome de eclezialitate*.

Răspuns la întrebarea 3: de fapt *sinod* sunt cei care merg pe aceeași Cale, iar Calea este Hristos (vezi *Ioan 6, 14*). Sinodul nu "*exprimă o poziție comună unitară*", nu e Parlament, ci Sinodul hotărăște cu puterea lui Dumnezeu cele spre mântuirea poporului. Dar dacă Sinodul BOR nu poate pune la punct un arhiereu homosexual învederat, ci doar *îl sfătuiește să se retragă*, este clar că puterea lui Dumnezeu a fost luată din mâinile lui.

Pagina 8 – minunat citatul din opera Sfântului Anastasie Sinaitul. Însă singura rugăciune comună care îmi vine în minte când mă gândesc la *Colina bucuriei* este urâciunea pustirii din săptămâna de rugăciune ecumenistă petrecută anual exact în luna ianuarie – luna de prăznuire a multor mari ierarhi (Sf. Athanasie cel Mare, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Grigorie Teologul, Sf. Marcu Eugenicul etc), luptători aprigi împotriva ereziilor – desigur, spre sfidarea și batjocorirea lor. Însă nu poți batjocori pe Sfinți, ci ești tu de batjocură numai și încercând.

Răspuns la întrebarea 4: problemele *de ordin general* care interesează Biserica și care trebuie rezolvate de către aceasta și numai de către ea sunt **EREZIILE**. În Creta, însă, ereticii au fost invitați ca *observatori*. Așa ceva numai satana putea să inventeze. Ce căutau însă acei observatori de fapt acolo vedeți în broșura noastră.

Răspuns la întrebarea 5: se pomenește de enciclica patriarhului Ioachim al III-lea doar în trecut. Să vedem câteva amănunte (toate detaliile în articolul: <http://prieteniiinfantuluiefrem.ro/2017/02/12/inceputul-ecumenismului-studiu-preliminar-pe-documente-1902-si-paralela-cu-febra-cretana-2016/>):

Această Enciclică este despre relațiile dintre Bisericile Ortodoxe autocefale și despre alte probleme de interes general (pe vremea aceea). În introducerea ei se spune care sunt pe scurt temele tratate:

- a) întâlnirea în înțelegere și în iubire și întărirea Bisericilor Ortodoxe autocefale;
- b) relația posibilă și abordarea cu iubire creștină a celor două **ramuri** (αναδεδράδαç) creștine, catolicismul și protestantismul (**comentariul meu:** deja expresia sună ecumenist, fiind numiți ereticii – "ramuri"; apoi s-a dezvoltat și "*teoria ramurilor*", celebră în erezia ecumenistă; dacă li se spunea "**ramuri uscate, despărțite de Trupul Bisericii, moarte și lipsite de har – atunci era ADEVĂRAT**").
- c) cum vede Biserica Ortodoxă apropierea și unirea cu așa-numiții "*vechii catolici*" (care s-au despărțit de ceilalți catolici-papistași);
- d) păstrarea sau schimbarea calendarului aflat în uz.

Urmează textul, prin care se arată dorința de unire cu neortodocșii. Apoi, partea a doua a broșurii expune răspunsul Patriarhiei Ierusalimului la această enciclică a Patriarhului ecumenic. Acest răspuns e marcat de deschiderea spre unitate cu eterodocșii. Apoi e răspunsul Patriarhiei Rusiei. Apoi al Bisericii Greciei. Vine și răspunsul Bisericii României (încă nu era patriarhie) (între paginile 42-53), semnată de ierarhii romani, în frunte cu Iosif, mitropolit primat al României.

Răspunsul românesc este foarte echilibrat și extins. La un moment dat se spune așa: "*Nu acceptăm însă propuneri în ceea ce privește modul de intrare (în ortodoxie): pentru că există o singură, unică intrare spre Cale, Adevăr și Viață, și aceasta este credința sinceră, neîntinată și statornică, așa cum noi am primit-o de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și cum au dogmatizat-o Sfinții Lui ucenici prin cele șapte Sinoade Ecumenice, atât în ceea ce privește învățătura, cât și din punct de vedere al disciplinei canonice bisericești.*"

Comentariul meu: Unde sunt "luptătorii" români din Creta, care au dat la o parte apoi canoanele Sfinților Părinți și în mod anticanonic ne prigonesc pe noi, cei care nu vrem să ne facem părtași la erezie și, în mod canonic, am întrerupt pomenirea lor?

Apoi este răspunsul Bisericii Serbiei. În cazul sârbilor, ei hotărăsc mai multe puncte concrete, din care la punctul 2 (la pagina 61 a broșurii) se spune: "*Această unire (a ortodocșilor cu eterodocșii) este cu puțință să se realizeze dacă dogmele Sfintei Biserici Ortodoxe sunt păstrate în toată integritatea și în esența lor, așa cum au fost păstrate în primele secole creștine de către toți creștinii.*"

Întrebarea 6 este abordată de către autori așa: "*Este numit „sfânt” pornind de la denumirea pe care o are Sinodul fiecărei Biserici Ortodoxe Autocefale („Sfântul Sinod”) și „mare”, pentru faptul că este vorba de un Sinod general, deci mai mare decât Sinodul unei singure Biserici Ortodoxe Autocefale.*" Acest paragraf este atât de ilar încât rămâi perplex.

Răspuns la întrebarea 6: A fi **sinod sfânt** înseamnă: că au participat la el oameni sfinți, îndumnezeiți prin har, că s-au anathematizat erezii care îl despart pe om de Izvorul sfințeniei și că toată lucrarea sinodului are în vedere sfințirea omului. Argumentul că așa i se spune și Sinodului țării seamănă cu următoarele: doar pentru că unei anumite case i se spune *casă de nebuni* înseamnă că tot ce începe cu termenul *casă* are aceleași valențe? Cât despre cât de *mare* a fost această adunare, ea a însumat 165 de arhieri, deci mai puțin de 20% dintre toți ierarhii ortodocși ai lumii, reprezentarea Ortodoxiei fiind una în minoritate lărgită, nicidecum majoritate. Deci nu a fost nici *mare*, însă a provocat ceva **MARE**: semnatarii textelor eretice au devenit și ei eretici. Și nu pe gratis, ci fiecare delegație a mai dat și 125.000 de euro, ca rostogolirea în iad să fie... la nivel de cinci stele.

Minciuna din paragraful 1 al paginii 11: "*Importanța unui Sfânt și Mare Sinod în istoria Bisericii va fi apreciată de un următor Sinod, care va putea recepta în totalitate, interpreta sau dezvolta anumite formulări din documentele elaborate.*" Deci nici nu își fac griji că va fi respins. Știe masoneria ce știe... Adevărul este că în istoria Bisericii au fost sinoade mult mai mari ca această biată adunare care au fost **RESPINSE TOTAL**, ca tâlhărești, eretice etc. N-ai ce *dezvolta* în erezie, poate doar să îi primească la o viitoare adunare și mai *mare* și mai *sfântă* și pe păgâni ca *biserici eterodoxe*, nu?

Răspuns la întrebarea 7: așa regulament nu a mai avut nici un sinod din istoria Bisericii. Acesta a fost noul *tip de sinod*, cel care pregătește calea lui antihrist. Regulamentul a fost exact ca scenariul unei piese de teatru. S-au asigurat ereticii ecumeniști că *legea lor* îi ferește de surprize. Că doar observatorii nu trebuia să plece cu *traista goală*, ci cu *mulțumirea* că au îngenuncheat Ortodoxia. Însă Ortodoxia nu stă în cozile de topor ale Apusului, în oameni fără conștiință eclesiologică ortodoxă, ci în cei care urmează Sfinților Părinți.

Răspuns la întrebarea 8: hotărârile au fost făcute publice după luni de zile, fiind precedate de minciuni interminabile, inclusiv referitor la numărul ierarhilor prezenți, cât și a celor care au semnat documentele. Detalii în broșura noastră.

Răspuns la întrebarea 9: episcopii au putut vorbi puțin, lucrările au fost grăbite; nu avea nici un sens să le lungească devreme ce oricum nu se putea schimba nimic.

Răspuns la întrebarea 10: au fost aleși participanții *pe sprânceană*, adică ecumeniști, cu câteva excepții. Cu multă viclenie se insinuează că nu era nevoie să participe toți episcopii Bisericii, că erau multe *dificultăți*. Adevărata dificultate era de fapt controlarea celor care ar fi putut să se opună planurilor ecumeniste. Să luăm un exemplu: împăratul Constantin cel Mare a invitat la Sinodul I Ecumenic de la Niceea pe toți episcopii care voiau să vină; nu au participat doar cei care nu au vrut să vină sau nu au putut. Și tot s-au adunat 318 Sfinți Părinți, fără să vină cu avionul și fără alte dificultăți. Însă aceia erau Sfinți Părinți, acum au fost doar ecumeniști.

Răspuns la întrebarea 11: se insistă pe subiectul – *numărul episcopilor* – ca să se ascundă faptul că oricum și cei care au venit au fost ca niște *glastre*, neavând drept de vot decât întâi-stătătorii. Conform broșurii patriarhale, au venit cei *destoinici de Sinod*. În traducere de secolul XXI: au venit **ECUMENIȘTII**.

Răspuns la întrebarea 12: Patriarhia oferă două minciuni *pe tavă*: că nu au venit patru Biserici din *motive diverse*, dar nu spune care sunt ele, ci doar aruncă subiectul în derizoriu, spunând că a fost un *diferend canonic*. Astfel câștigă două lucruri: nu spune adevărul și aruncă în umbră și problemele *canonice*, căci lupta cretană a fost împotriva Sfințelor Canoane, nu numai a Credenței Ortodoxe.

Răspuns la întrebarea 13: cea mai mare tristețe aceasta a fost, că a fost nevoie de mireni, nu pentru cele menționate în broșura Patriarhiei, ci pentru simplul fapt că cineva trebuia să le explice ierarhilor ce scrie în textele acelea. Nu toată lumea este Ierothei Vlahos, de exemplu. În general, cinste mirenilor; în cazul de față, compătimire pentru asemenea misiune. Dar ea a avut roade: Ionuț Mavrichi a ajuns apoi preot. Mare răsplată!

Răspuns la întrebarea 14: la toate Sinoadele Bisericii eterodocșii au participat ca acuzați; acum au ajuns observatori. Motivul real? Să se asigure că Ortodoxia nu crâcnește în fața Vaticanului, ci se supune lui.

Răspuns la întrebarea 15: nu știu cum nu le este rușine să vorbească de votarea întâi-stătătorului care nu a fost în nume propriu, când în cazul Patriarhiei Serbiei documentul 6 nu a fost semnat de 17 din cei 24 de ierarhi, dar totuși Patriarhul Irineu al Serbiei a votat favorabil textul. Pe cine reprezenta el?

Ultimul paragraf aferent răspunsului Patriarhiei la întrebarea 15 arată că *punctele de vedere diferite au fost consemnate în procesele verbale*. Așadar, posibilitatea de a schimba ceva în textele pregătite de ecumeniștii ereziarhului Bartolomeu al Constantinopolului de fapt a fost nulă. Cui îi pasă de procesele verbale? Hotărârile au fost votate așa cum au fost la început, cu toată otrava eretică strecurată în ele.

Răspuns la întrebarea 16: Nu a semnat *majoritatea covârșitoare*, adică 195 din 200, cum s-a spus oficial, ci 20% (33 de arhierii) nu au semnat documentul 6. Dacă 80% înseamnă *covârșitor* atunci sunt cu adevărat *covârșitor* de neconvins de argumentul ecumeniștilor. În rest, ce scrie la acest punct este praf în ochi.

Vor să mai *explicitizeze și nuanțeze* documentele, până ce **cadavrul rezultat arată a fotomodel**. Mult succes însă poporul nu va accepta o măsluire a Credenței Ortodoxe!

Răspuns la întrebarea 17: marii *luptători* români au fost foarte apreciați, însă *antrenamentul* dobândit de ei acolo l-am simțit apoi noi ca prigoană împotriva noastră. Ierarhiieretici ecumeniști îi iubesc numai pe eretici, pe noi, ortodocșii, ne urăsc cu venialitate și nu se sfiesc să ne-o arate, după principiul enunțat apoi de arhiepiscopul Ciprian al Buzăului: *faceți ascultare de mine chiar de ar fi să mergeți cu toți la iad cu mine*. La care o bătrână i-a răspuns: *apoi să mergi sănătos, nouă nu ne trebuie!*

Răspuns la întrebarea 18: intrăm în altă zonă, cea în care se preface Patriarhia că luptă contra doctrinei homosexuale. Însă este numai de ochii lumii: rezistență contra marșului sau paradei anuale gay nu am văzut vreodată, ierarhul Hușilor e trimis la *căldurică*, Florin Barbu și-a plâns în zadar copiii pierduți și răpiți de gay, iar pe *colina bucuriei* este doar ... tăcere de mormânt! Însă jandarmi sunt o grămadă...

Răspuns la întrebarea 19: Biserica are dreptul menționat acolo, păcat că nu se vede nici o mișcare la nivel preaînalt. Doar un citat și apoi... somn ușor și nu uitați: cotizați gras la **Catedrala CEA MAI MARE**.

Răspuns la întrebarea 20: Este prima dată când aud expresia *Biserica Creștin Ortodoxă*. E drept, acum vreo patru ani m-a șocat denumirea de pe o clădire cât o casă normală, din San Francisco: *Biserica lutherană chineză*. Hai că am văzut-o și pe asta! Dar cu toate că mare este grădina Domnului, mulți au sărit gardul...

Răspuns la întrebarea 21: Pericolul principal azi este identificat a fi *consumismul*. Fals, pericolul mare astăzi este apostazia la vârf a clerului și mânjirea lor prin apartenența unora la luciferismul masonic.

În sprijinul multor altor probleme *comune umane* hai să ne unim cu toții, că altfel nu le putem rezolva. Este oferta New Age, antemergătoarea lui antihrist, al cărei profet mincinos este papa.

Răspuns la întrebarea 22: întrebarea este una, are două părți, despre familie și despre impedimente, iar răspunsul tratează doar prima parte. Prin cuvinte frumoase se adorm conștiințele, ca să nu sesizeze ceea ce este mai jos.

Răspuns la întrebarea 23: din nou în postura de apărători, marii cretani s-au opus homosexualității. Bine au făcut, însă dacă nu era delegația rusă, la ultima întâlnire presinodală de la Chambesy, unde mitropolitul Ioannis Zizioulas a insistat să se introducă în text și ceva legat de dezincriminarea homosexualității și apoi la propriu *i-a tocat* pe cei prezenți vreo 7 ore ca să accepte, însă ortodocșii nu s-au lăsat, atunci altfel era textul din Creta. Dacă și câți homosexuali au fost printre *sinodalii* cretani numai Dumnezeu, satana și ei înșiși știu.

Răspuns la întrebarea 24: Iar când statul va hotărî să permită aceste *parteneriate civile* atunci Biserica se va opune? Noi da, dar ar fi frumos să îi avem pe ierarhi în față.

Răspuns la întrebarea 25: *căsătoriile mixte nu sunt o noutate, dar sunt o nulitate*, oricâte dispense s-ar da. Cei doi *sofi* dau la o parte de obicei tot ce ține de aspectul religios al vieții lor, ca să nu fie tensiuni și așa se pierde și ortodoxul, necâștigându-se nimic bun.

Finalul paginii 24 este iarăși hilar: *Biserica a fost fermă împotriva căsătoriilor mixte... a aplicat economia*. Deci un talmeș-balmeș din care ar trebui să iasă familii creștine? Și cui se vor ruga? Fiecare dumnezeului lui? Vai de acea biată conviețuire, nu are har, nici binecuvântare, nici mântuire.

Răspuns la întrebarea 26: economia a ajuns lege, iar legea sau canonul a devenit excepție și chiar ceva demn de pedeapsă. Nu au cum să rezulte *familii fericite* dacă nu există unitate în rugăciune și închinare la Unul și Adevăratul Dumnezeu, pe Care numai Ortodoxia Îl propovăduiește.

Răspuns la întrebarea 27: s-a ajuns iată ca acrivia "*să fie întotdeauna amintită*." Și astfel, în câteva generații numărul de familii ortodoxe – mai ales în contextul emigrării masive românești – va scădea drastic, deci și copiii născuți vor fi educați și crescuți într-un duh cel mult sincretist, dacă nu chiar ateu, că va fi... mai la modă așa. Numai din familii sfinte se nasc oameni care să poată schimba în bine această lume, că de hoți și mincinoși ne-am săturat.

Răspuns la întrebarea 28: încă nu se permit căsătoriile cu necreștinii, însă nu va dura mult până când ecumenismul va trece și de această fază, pe principiul new-age că *există un singur dumnezeu* (ca și cum ar avea vreo legătură Dumnezeu-Treimea slăvit și mărturisit în Ortodoxie cu idolii tuturor celorlalte confesiuni și religii).

Răspuns la întrebarea 29: postul este abordat cu "*grijă pastorală*" și "*nu se cuvine să conduci cu forța turma*" – cu alte cuvinte, dacă avem în vedere înmulțirea nejustificată a *dezlegărilor* în toate posturile mari de peste an, înțelegem că *grija pastorală* înseamnă să abandonăm încetul cu încetul postul, iar nefolosirea *forței* arată că poruncile Sfinților Părinți ar trebui – conform ecumeniștilor – reanalizate. Să nu uităm că *acest neam de draci* (adică demonii în general, nu doar o parte a lor – n.n.) *nu iese decât cu rugăciune și cu post*, spune Domnul Hristos (conf. **Matei 17, 21**). Deci, ecumeniștii vor ca rugăciunea să fie întinată prin comuniunea cu ereticii, iar postul să fie diluat prin dezlegări și așa ajungem pe nesimțite la... *ortodoxia ecumenistă*, adică la negarea adevăratei Ortodoxii.

Răspuns la întrebarea 30: nu a redus posturile, ci le-a transformat în ... *dietă cu pește*. Să ne uităm în calendarele de perete de acum câțiva ani și să facem o comparație cu cele actuale. Vom vedea că postul a ajuns un adevărat festin al dezlegărilor.

Răspuns la întrebarea 31: se vorbește iar despre economie, că e mai *dulce* decât acrivia. Știm când se aplică aceasta, însă avem nevoie de post ca de aer, ca să putem birui patimile care ne apasă.

Răspuns la întrebarea 32: culmea este că în același document, odată cu afirmarea unicității Ortodoxiei s-au recunoscut ca biserici și toți ereticii. Este ceea ce s-ar putea numi: *schizofrenie teologică*.

Dacă lucrurile ar fi fost așa clare cum se afirmă aici nu s-ar fi simțit dator mitropolitul Olteniei să adauge la propria semnătură un mic crez despre Biserică. Ortodoxia are cu adevărat *conștiința profundă* că ea este Biserica lui Hristos, însă ierarhii români semnatari în Creta, recunoscând și îmbisericipind ereziile, au ajuns în postura de eretici (prin semnătură) și schismatici (prin apartenența lor la o nouă *biserică*, ecumenistă).

Pagina 31, sus: BOR a insistat ca eterodocșii să fie primiți în Ortodoxie numai pe baza credinței ortodoxe; frumos spus, însă în practică, potrivit unei broșuri editată de Patriarhie despre **MODUL** primirii eterodocșilor, acesta este doar Mirungerea, **NU** și Botezul, fiind în contradicție clară cu învățătura patristică. Numai prin Botez ne renaștem în Biserică; eterodocșii doar mirunși rămân de fapt tot eretici.

Răspuns la întrebarea 33: patriarhul Daniel vorbește despre *creștini eterodocși*. De fapt nu sunt creștini decât cei botezați ortodox. Aici este toată viclenia ecumenismului: să umple Biserica de eretici nebotezați, pentru a o surpa dinlăuntru ei. Singurii **CREȘTINI** sunt ortodocși, ceilalți eterodocși sunt **ERETICI**.

Finalul discursului cretan la această întrebare vorbește despre *căutarea unității tuturor creștinilor*. Deci ceea ce s-a argumentat la pagina 31 a broșurii patriarhale este anulat de ultimul paragraf dedicat acestei întrebări nr. 33, la pagina 32. Este de fapt disimulată astfel erezia ecumenistă a *Bisericii împărțite sau divizate*, promovată intens de mitropolitul Ioannis Zizioulas. Să fie clar: Biserica nu se desparte, nu se împarte, nu se rupe, nu se trage la xerox, nu se scanează etc, să-i spunem cum vrem, ci Biserica este Trupul Unic și Unitar al lui Hristos, Trup indivizibil, sfânt, viu, unit veșnic cu Capul său care este Hristos.

Însă ecumeniștii, fără să vrea, spun un adevăr: căutând o *unitate pierdută* ei de fapt își caută propria lor identitate, căci ca eretici și schismatici ce sunt simt că s-au rupt prin propria lor voință de Biserică, simt că nu mai curge și prin vinele lor esența adevărului biblic și patristic și, în loc să se pocăiască, strigă după unitate!

Răspuns la întrebarea 34: dialogurile interconfesionale se fac pentru *mărturisirea credinței* și pentru *apropierea între creștini*. Așa afirmă broșura în discuție. În fapt, în timp toți mărturisitorii autentici ai Ortodoxiei au fost epurați din dialogul ecumenic, rămânând doar ortodocșii *spălați pe creier* pe la diverse Institute teologice apusene. Cât despre *apropierea între creștini*, este un ideal insignifiant, căci scopul misiunii Ortodoxiei este **BOTEZAREA ERETICILOR ȘI UNIREA LOR PRIN CREDINȚA DREAPTĂ CU BISERICA CEA UNA**.

Câți eretici a adus la ortodoxie dialogul ecumenic. **ZERO**. Câți ortodocși au fost transformați în ecumeniști? Toți cei pe care îi vedem că surpă Biserica din interior prin învățăturile lor anti-patristice.

În paragraful întâi din pagina 33 se vorbește despre *ura confesională*. Ortodocșii care le spun ereticilor că sunt în erezie nu îi urăsc, ci le vor binele. De ură confesională avem parte cei care nu acceptăm ereziile cretane, suntem numiți schismatici, alungați, prigoniți, blamați. Însă din iubire pentru Hristos le primim pe toate cu bucurie, însă panereziei ecumeniste îi spunem neîncetat: **NU** !

Răspuns la întrebarea 35: ascultați ce spune pr. Teodor Zisis – membru activ pe vremea aceea în dialogul ecumenic – despre ce se întâmplă cu documentele rezultate din *dialogul ecumenic*. Tot dialogul acesta este o bătaie de joc la adresa Adevărului. Urmăriți interviul: <https://www.youtube.com/watch?v=u8hTWnXY1AY>, mai ales de la minutul 25, secunda 46 până la minutul 30, secunda 01.

Răspuns la întrebarea 36: aici se spală pe mâini ereticii spunând că ecumenismul nu e dogmă, dar nici *panerezie*. Că este o dogmă a lor se vede din modul cum vor să o impună – brutal, fără milă, fără menajamente, fără conștiință – iar că este *panerezie* a spus-o Sfântul Justin Popovici și nu numai. Noi pe cine să îi credem, pe Sfinți sau pe apostazia secolului XXI?

Răspuns la întrebarea 37: le-a trebuie 36 de întrebări ca să ajungă la marea problemă. De fapt se încearcă abaterea atenției cititorilor broșurii patriarhale de la subiectul principal. Tactica este simplă: ne cred proști. Poate este dur spus, dar așa ne cred. Că cine este în lupta cu ecumenismul și să nu i se fi spus: *dar cine ești tu să vorbești despre lucrurile acestea?* Răspunsul nostru: sunt **ORTODOX** și nu îmi vând pentru nimic în lumea credința.

În esență, argumentul ecumeniștilor este simplu: la fel cum sinodului din Creta i s-a spus *mare și sfânt* (vezi mai sus, la întrebarea nr. 6), tot la fel dacă statul recunoaște pe eretici ca *biserici*, cine suntem noi să spunem nu? Culmea, îți vine să strigi: *Doamne, oamenii aceștia cu ce gândesc?*

Din perspectivă ontologică, singura care contează, Biserica este Una și Unică. Celelalte *perspective* să le folosească ecumeniștii la cursurile Facultății de Sociologie, nu în Biserica lui Hristos.

Răspuns la întrebarea 38: o adevărată incursiune istorică în teologie, numai să se găsească un argument. Însă realitatea pe teren este că după adunarea din Creta, atât în România cât și în Occident ereticii le-au spus ortodocșilor: *gata, de acum suntem una*. Aceasta este urmarea ecumenismului: amestecarea tuturor.

La pagina 38 se folosește cu neobrăzare exemplul Sfântului Marcu Eugenicul. Acesta, arhiepiscopul sfânt și om învățat, s-a comportat cu demnitate și respect când a început Sinodul de la Ferrara, crezând că sinceritatea și dorința de adevăr este comună. Însă, atunci când a văzut că papistașii au făcut orice – măsluiri de texte patristice, tot felul de amenințări, înfometarea ortodocșilor etc – a spus că aceștia sunt *mai răi decât șerpii*.

Răspuns la întrebarea 39: se vorbește despre CMB și se ascunde faptul că acesta are ca scop unificarea tuturor într-o panreligie antihristică. Broșura aceasta patriarhală va fi credibilă doar pentru biata bunică Floarea de la Cucuieții din Deal. Între timp ortodocșii au mai citit câte ceva și nu pot fi păcăliți așa, din condei.

Răspuns la întrebarea 40: cum respinge adunarea din Creta *teologia ramurilor* dacă la această adunare de fapt s-a făcut *lansarea oficială a acestui copac paneretic*? De zeci de ani ecumenismul erodează conștiința ortodoxă și în Creta i-au pus parafa ortodocșilor trădători, oricâte scuze și argumente colaterale ar aduce.

Dacă ecumeniștii nu fac compromisuri în materie de credință, textele de la Balamand, Porto Alegre, Busan etc ce sunt? Reprezintă îngenuncherea ortodocșilor și amestecarea lor cu ereticii.

Răspuns la întrebarea 41: distincția clară între erezie și schismă o dă **Canonul 1 al Sfântului Vasile cel Mare:**

a) *”în eresuri sunt cei cu totul lepădați și care după credința însăși sunt înstrăinați”*; iar în tâlcuirea Canonului se spune: *”eretici se numesc aceia care a căroră osebirea (deosebirea) este îndată și de-a dreptul pentru credința cea întru Dumnezeu, adică cei despărțiți cu credința și cu dogmele de către dreptslăvitori”*;

b) *”în schisme sunt cei care pentru oarecare cauze bisericești (administrative – n.n.) și întrebări putincioase de a se vindeca (cu puțină de rezolvat – n.n.) s-au trecut între cei despărțiți”*; iar în tâlcuirea Canonului se spune: *”schismatici se numesc acei ce se osebeau de către soborniceasca Biserică nu pentru dogme de credință, ci pentru oarecare întrebări bisericești lesne de îndreptat.”* (conf. *Pidalion, Cârma Bisericii Ortodoxe*, ediția a II-a, Editura *Credința strămoșească*, 2017, p. 692 și p. 694)

Ecumeniștii încearcă să o scalde, însă să răspundă la cuvintele clare de mai sus ale marelui ierarh!

Răspuns la întrebarea 42: fals, păcatul cel mai grav nu e schisma (vezi mai sus, la Canonul 1), ci este erezia. Textul hrisostomic este luat din context și folosit fără temeii. De altfel, sinodalii cretani sunt eretici prin semnarea documentelor eretice, dar și schismatici, pentru că s-au afiliat la noul tip de *biserică*, cea ecumenistă, încercând să ne tragă și pe noi cu ei în prăpastie și mâniindu-se că noi nu vrem.

Sfântul Ioan Gură de Aur, deși caterisit de eretici și exilat, a continuat să slujească până inclusiv în ziua morții sale. Degeaba se folosesc ecumeniștii de cuvintele lor, căci viața lui spune clar că cei caterisiți de eretici sunt în continuare adevărați slujitori ai lui Hristos. Alt exemplu clar: Sfântul Grigorie Palama, preot fiind, anatemizat de eretici, a continuat să slujească. De ce? Pentru că asta este calea mărturisirii ortodoxe.

Pagina 44 – iar se folosesc de Sfântul Marcu Eugenicul și de dorința lui sinceră de unitate în adevăr. Nu menționează că el nu a semnat unirea, iar papa Eugeniu al IV-lea, aflând că Sfântul Marcu nu a semnat, a spus: *”atunci nu am făcut nimic.”* La fel, sinodalii din Creta **NU AU FĂCUT NIMIC BUN**, doar au trădat prin propria lor semnătură Biserica lui Hristos, fiind eretici, morți sufletește, dar prigonitori ai ortodocșilor.

Răspuns la întrebarea 43: acele *tendențe schismatice* de care se vorbește ar fi reale dacă noi ne-am fi rupt de Biserică, dacă ne-am fi făcut cultul nostru, dacă ne-am fi ales o nouă ierarhie. Însă nu este așa. Noi doar am întrerupt în mod legitim – pe motiv de erezie – pomenirea ierarhului ecumenist și, conform Canonului 15 al

Sinodului I-II Trulan, suntem vrednici de laudă, ca unii care ferim Biserica de schismă. Nu am făcut-o pentru laudă, ci pentru iubirea lui Hristos. Nu înțeleg, ecumeniștii nu pot citi un Canon pe românește, că scrie negru pe alb acolo. Însă pe cine îl întunecă satana, nu mai vede nimic, ci doar se chinuie în minciună și în lepădare de Mântuitorul Hristos.

Răspuns la întrebarea 44: episcopii au jurat - și ne dorim episcopi sfinți – să mărturisească ortodoxia, iar dacă nu o vor face, să le facă Dumnezeu parte cu Iuda și cu Arie. Înfricoșător! Acum au ajuns acolo. Cât despre noi toți, mărturisirea credinței este condiția fundamentală a mântuirii. Ne răzvrătim cu totul împotriva minciunii, a ereziei, a manipulării, a minciunii, precum și împotriva acestei broșuri patriarhale mincinoase. Însă nu ne răzvrătim contra Sfinților Părinți, ci urmăm calea lor, nu vreo cale inventată de noi.

Răspuns la întrebarea 45: discursul *teologic* devine, în stilul arhicunoscut ecumenist, atac la persoană. În traducere ar fi așa: cei care spuneți ceva, tăceți, cei care gândiți, încetați, cei care citiți, n-o mai faceți. De ce? Pentru că noi știm ce este bine pentru voi. Cam aceasta era și doctrina nu de mult apusă despre *binele poporului*, care atunci a umplut țara de Noi Mucenici, iar acum de preoți alungați din mănăstirile și din parohiile lor pentru că se opun minciunii și ereziei. Noi nu ne separăm de Biserică, căci aceasta nu este episcopocentrică, ci este hristocentrică. Avem tot respectul și dăm toată ascultarea episcopului nostru, cu condiția ca el să fie ortodox. Acum care mai este ortodox? Doamne, arată-ni-l, să îi sărutăm mâna și să îi facem metanie până la pământ!

Ecumeniștii ne-au aruncat în erezie și tot noi suntem de vină? Pentru că avem conștiință?

Pagina 47, la mijloc – odată cu citatul din opera Sf. Maxim Mărturisitorul este strecurat și unul din *Ieșire 21, 29-36*, prin care suntem asemănați cu taurii, adică, mai pe românește, suntem făcuți **BOI**. Mulțumim de jigniri; probabil că aceasta este cealaltă față a monedei care se cheamă: construirea Catedralei mântuirii... cui?

Răspuns la întrebarea 46: Dumnezeiasca Liturghie nu este făcută în numele episcopului, ci al lui Hristos. Dacă episcopul este ortodox, obligativitatea pomenirii lui este totală. Însă episcopii români ecumeniști **NU SUNT ORTODOCȘI**. Sunt trădători ai Ortodoxiei, asemenea celor care, cu excepția Sfântului Marcu Eugenicul, au semnat unirea cu Roma la Ferrara-Florența. Singura diferență e că acea unire a fost poate mai puțin blasfemiatoare decât recunoașterea în Creta a tuturor ereziilor ca *biserici*.

Sfântul Ignatie Teoforul nici nu concepea – el fiind episcop – ca ierarhul să nu fie om sfânt, învățător al adevărului. Din această perspectivă vorbește el. Astăzi însă avem de-a face cu ierarhi apostatați, cărora le dorim grabnică pocăință, așa cum, în urma întreruperii pomenirii și a neparticipării poporului ortodox la slujbele lor, mulți din apostatații ortodocși de la Ferrara-Florența **ȘI-AU RETRAS SEMNĂTURA**. Atât cerem noi: puritatea credinței și renunțarea la ecumenism.

Răspuns la întrebarea 47: canoanele invocate sunt foarte valabile (și ne supunem lor) în cazul preotului care întrerupe pomenirea din alte motive decât erezia. Noi am întrerupt-o tocmai pentru erezia cretanilor.

Răspuns la întrebarea 48: canonul invocat are două părți. Se pare că autorii broșurii nu au reușit să citească partea a doua a lui. Cei care am întrerupt pomenirea **NU AM FĂCUT SCHISMĂ**. Dovada clară: erezia episcopului ecumenist nepomenit.

Orice Canon – el fiind lege a Bisericii – este obligatoriu, nu există canon opțional. Singura diferență este că anumite epitimii ale unor canoane erau lăsate la latitudinea ierarhului locului, însă **CANON OPȚIONAL NU EXISTĂ ÎN ORTODOXIE**.

Finalul paginii 51 cuprinde și acestea: ”*este preferabilă smerenia unită cu ascultarea față de ierarh decât schisma.*” Răspuns: noi am întrerupt pomenirea ierarhului eretic, care prin acceptarea ereziei devine pseudo-ierarh (vezi Canonul 15 de mai sus); a asculta de el înseamnă condamnare la iad. Dacă lui nu îi pasă de mântuirea lui și a turmei, întru adevărul lui Hristos, nouă ne pasă de mântuirea noastră și nu o lășăm în mâna unor năimiți.

Sinodul Bisericii ruse din exil din anul 1983 a condamnat clar ecumenismul, pe care cretanii acum l-au legiferat. Deci **adunarea din Creta se află sub anathema Sinodului din 1983**.

Răspuns la întrebarea 49: oricând și oriunde putem face testul de pe vremea lui Mihai Viteazul: să slujim sfințirea apei, pe de o parte ecumeniștii, pe de alta ortodocșii care nu acceptă adunarea din Creta. Și să

vedem care apă se sfințește și care nu. Invitația este deschisă. Eu am făcut, de când am fost judecat de eretici (10 ianuarie 2017), de cel puțin 50 de ori sfințirea apei și niciodată apoi nu s-a alterat. Și la fel s-a întâmplat cu toți părinții ortodocși. Însă despre *aghiazme* urât mirositoare din bisericile ecumeniștilor fervenți auzim tot mai multe mărturii.

Răspuns la întrebarea 50: nimeni nu abordează creștinii *cu învinuiri nedrepte*, ci cu dorința de a-l informa, dacă vrea să știe ce se întâmplă. Dacă nu vrea, Dumnezeu cu mila. Noi dorim mântuirea tuturor, inclusiv a ecumeniștilor, însă condiția este ca să fim ortodocși. Iar ecumeniștii nu sunt decât niște fanatici eretici.

Răspuns la întrebarea 51: textele cretane au fost impuse în Bisericile participante, dar au fost refuzate de cele neparticipante. Acesta este adevărul (a se vedea broșura noastră).

Pagina 54 – cât despre mesajul Bisericii Greciei, numit *Către popor*, este plin de minciuni, după cum demonstrează un teolog grec (a se vedea articolul atașat în format pdf mai jos)

.....

Răspuns la întrebarea 52: argumentul *tare* ar fi Sfânta Chinotită. Ca și cum ecumenismul nu a intrat deloc în Sfântul Munte, unde episcop pomenit este ereziarhul Bartolomeu! Într-adevăr, după un an de zile Chinotita a transmis că nu este *nici un motiv de îngrijorare*. Dar argumente nu a mai adus. Părinții athoniți care au întrerupt pomenirea duc lupta cea bună, iar roadele lor se văd în întreaga Ortodoxie, inclusiv în cea românească. Ce anume au răspuns ei aflați în articolul: <http://prieteniiinfantuluiiefrem.ro/2017/07/08/raspunsul-aghioritilor-ortodocsi-la-comunicatul-ecumenist-al-chinotitei/>

Răspuns la întrebarea 53: apelul din final nu este părintesc, ci șerpesc. Suntem chemați la unitate în noua religie a lui antihrist. Este un apel al groazei că planurile ecumeniste se surpă de la sine. Este chemarea vrăjmașului să ne adoarmă conștiințele. Decât *pacea iertării* ecumeniste, care înseamnă vrăjmășie cu Hristos și cu Sfinții Părinți, mai bine pe cruce, spre mântuire.

pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu